ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Zájezdy.cz, a.s.**, se sídlem Na Potoce 468/25, Horka – Domky, Třebíč, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2 – Vinohrady, proti žalované: **Česká obchodní inspekce – ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2 – Nové Město, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2019, čj. ČOI 114709/19/O100/2000/Be/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 6. 2020, čj. 57 A 35/2019-35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Stěžovatelka je cestovní agenturou, která nabízí spotřebitelům na internetu zájezdy cestovních kanceláří. Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Jihočeský a Vysočina, ze dne 12. 9. 2017, ve znění rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2019, byla žalobkyni uložena pokuta 7 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Tohoto deliktu se žalobkyně dopustila tím, že v lednu 2017 na internetových stránkách https://www.zajezdy.cz v rámci nabídky osmidenního zájezdu do hotelu Athos Palace v Řecku ve dnech 14. 8. až 21. 8. 2017 uváděla nepravdivou informaci, že zájezd pro dítě do 12 let je zdarma, čímž vzbuzovala zdání, že pro rodiny s těmito dětmi je zájezd výhodnější, ačkoliv po objednání zájezdu spotřebiteli účtovala za dítě ve věku do 12 let poplatek 7 800 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke krajskému soudu, který ji zamítl. Soud dovodil, že zákonné podmínky správního deliktu byly dány. Jak cestovní kancelář, tak i osoba zprostředkovávající jsou prodejcem zájezdu, proto byla prodejcem též žalobkyně.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka trvá na tom, že není prodávajícím ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Soud nesprávně vyšel z toho, že to byla stěžovatelka, kdo spotřebitelům poskytoval služby. Nadto sporné jednání (mylnou informaci, že zájezd je pro dítě do 12 let zdarma) nelze přičíst stěžovatelce.

[4] Žalovaná s „*převážnou většinou*“ odůvodnění rozsudku krajského soudu souhlasí. Upozorňuje jen, že krajský soud „*poněkud nadbytečně*“ řešil též otázku, zda byla stěžovatelka v postavení prodávající ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Ustanovení zákona, která na věc žalovaná aplikovala, nevyžadují, aby sankcionovaná osoba měla postavení prodávajícího. Může jít též o jiného podnikatele (podobně žalovaná běžně sankcionuje zprostředkovatele energií za jimi páchané delikty, aniž se zabývá otázkou, zda zprostředkovatelé jsou či nejsou prodejci ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele). Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[5] Kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Její důvodnost posoudil NSS v mezích rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění do 30. 6. 2017, *výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.*

[8] Zákon o ochraně spotřebitele v § 4 odst. 4 zakazuje užívání nekalé obchodní praktiky *před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí.* Nekalou obchodní praktikou zákon rozumí zejména klamavé konání podle § 5 (§ 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele). Dle § 5 odst. 1 téhož zákona se obchodní praktika *považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*

[9] NSS souhlasí se žalovanou, že krajský soud zbytečně zabředl do debaty, zda stěžovatelka byla či nebyla prodávající ve smyslu výše cit. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Jak správně říká ve vyjádření žalovaná (vyjádření bylo stěžovatelce doručeno 12. 10. 2020 a stěžovatelka na něj k dnešnímu dni nijak nereagovala), stěžovatelka nebyla sankcionována za jednání, v němž by vystupovala jako prodávající. Zákaz používání nekalých obchodních praktik zákon adresuje nejen *prodávajícímu* (respektive též výrobci, dovozci, vývozci apod.), ale též *jinému podnikateli* [viz shora cit. text § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele]. Žalovaná ve svém rozhodnutí vysvětluje, že odpovědnost stěžovatelky za klamavé sdělení vůči spotřebitelům je dána bez ohledu na to, že při dané nabídce a následné kontraktaci vystupovala jako zástupce cestovní kanceláře pořádající daný zájezd. Zákaz nekalých obchodních praktik je adresován podnikatelům jednajícím se spotřebiteli obecně. Žádné z aplikovaných ustanovení neomezuje odpovědnost za spáchání deliktu jen na vlastního poskytovatele služby, při jejíž nabídce byla klamavá obchodní praktika užita (rozhodnutí žalované, s. 9).

[10] S právě uvedenými závěry žalované se NSS plně ztotožňuje. Zákon skutečně neomezuje odpovědnost toho, kdo použije nekalou obchodní praktiku, tedy poskytne spotřebiteli nepravdivou informaci, která vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil (§ 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele), jen na prodávajícího. Naopak, tuto odpovědnost klade též na plejádu dalších osob (včetně jakéhokoliv jiného podnikatele). Důležité je, že takovýto „jiný podnikatel“ adresuje nepravdivou informaci spotřebiteli.

To se v nynější věci stalo, stěžovatelka nabízela (byť jako zástupce prodávající cestovní kanceláře) zájezd a v nabídce nepravdivě uvedla, že zájezd je pro dítě do 12 let zdarma.

[11] Tento jednoduchý doslovný výklad zákona je též v souladu s jeho účelem. Jistě platí, že běžný spotřebitel často nerozlišuje komplikované právní nuance smluvních vztahů mezi podnikateli, kteří mu posléze dodají nějakou službu či zboží. Často nerozlišuje ani mezi cestovní kanceláří a cestovní agenturou. Právě proto, jak správně říká v rozhodnutí žalovaná, je sankce za použití nekalých obchodních praktik adresována každému podnikateli, který jedná se spotřebiteli a zajišťuje jim dodání služeb. Proto delikt dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele mohla spáchat též stěžovatelka jako cestovní agentura, která sama zájezdy neorganizuje (a organizovat nemůže) a smlouvu o zájezdu uzavírá jménem nikoliv vlastním, ale jako zástupce cestovní kanceláře. To, že stěžovatelka sama zájezd neorganizuje, je pro postih dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele bez významu. Podstatné je, že spotřebitelům zájezdy nabízela a v nabídce uvedla nepravdivou informaci. Proto jsou bez významu i argumenty v bodě 17 kasační stížnosti, kde stěžovatelka dovozuje, že by bylo rozumnější, aby za delikt byla postižena nikoliv stěžovatelka, ale jen cestovní kancelář.

[12] NSS shrnuje, že rozhodnutí žalované není založeno na tom, že by stěžovatelka byla prodávajícím. Veškeré argumenty stěžovatelky, kterými prokazuje, že nebyla prodejcem, že spotřebitelům neposkytla žádné služby (služby poskytla cestovní kancelář), se proto míjí s obsahem rozhodnutí žalované. Je proto zbytečné, aby se těmito argumenty NSS zabýval. V tomto ohledu je třeba korigovat též rozhodnutí krajského soudu, který (a v tom má stěžovatelka pravdu) se dopustil několika zavádějících a nepřesných úvah. Podstatné však je, že nepřesnost těchto úvah nemá žádný vliv na nynější věc, proto nelze ani argumentovat nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu.

[13] Lze jen dodat, že judikatura, které se stěžovatelka dovolává (rozsudek ze dne 21. 6. 2018, čj. 2 As 269/2016-36, věc *DEKTRADE*, respektive rozsudek ze dne 28. 1. 2016, čj. 9 As 55/2015-23, věc *ROTO Plzeň*), je na nynější věc neaplikovatelná. Týká se totiž jiného správního deliktu – deliktu *prodávajícího* dle § 24 odst. 7 zákona o ochraně spotřebitele. Všechny správní delikty dle § 24 odst. 7 směřují (na rozdíl od mnohem širšího § 24 odst. 1) *jen na prodávajícího*. Lze jen zopakovat, že § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se uplatní nejen na prodávajícího, ale v podstatě na jakéhokoliv podnikatele, který přímo či nepřímo vstupuje do jednání se spotřebiteli.

[14] Význam nemá ani argument stěžovatelky, že cestovní kancelář a stěžovatelka jako prodejce zájezdu poskytly zákazníkovi správnou informaci o výsledné ceně před uzavřením smlouvy o zájezdu. Podstatné pro naplnění správního deliktu bylo, že klamavá informace byla uvedena ve stěžovatelčině webové nabídce zájezdů a přinejmenším *mohla vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil* (viz shora cit. § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele).

[15] Stěžovatelka dále tvrdí, že jí nelze delikt přičítat, protože byla vázána informacemi, které dostala od cestovní kanceláře. Správnost informací prý nemůže ani efektivně kontrolovat. V tomto ohledu se NSS plně ztotožňuje s argumentací, kterou krajský soud uvedl k podobné žalobní námitce v bodě 29 napadeného rozsudku (není tedy pravda, že by se k této námitce soud nevyjádřil, jak nesprávně tvrdí stěžovatelka; stejně tak se k této odvolací námitce vyjádřila žalovaná v rozhodnutí na s. 9, druhý odstavec). Krajský soud správně upozornil, že za daný delikt byla stěžovatelka odpovědná objektivně, zavinění se nezkoumá (viz § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele). Byla to stěžovatelka, kdo nepravdivé informace o „dětech do 12 let zdarma“ zveřejnila na svých webových stránkách. Je nepodstatné, kde, jak nebo od koho tyto

informace získala. Zcela bezvýznamné pro naplnění správního deliktu pak je i obsah soukromoprávního ujednání mezi stěžovatelkou (jako cestovní agenturou) a cestovní kanceláří (stěžovatelka tvrdí, že „soukromoprávně“ nemá právo nabídky kontrolovat ani měnit jejich cenové nastavení). Podstatné je naopak to, že stěžovatelka nabízela zájezdy spotřebitelům, a to včetně nepravdivé informace.

[16] Konečně stěžovatelka tvrdí, že absurditu vývodů krajského soudu potvrzuje to, že cestovní kancelář, která zadala stěžovatelce chybné informace, může být postižena jednak veřejnoprávně (za delikt dle zákona o ochraně spotřebitele), jednak soukromoprávně (povinnost uhradit stěžovatelce škodu). K tomu NSS uvádí, že tato námitka se vůbec netýká nynější věci, kde jde o správní delikt stěžovatelky jako cestovní agentury (neřeší se tu tedy odpovědnost kohokoliv jiného). Lze snad jen stručně dodat, že porušením zákazu vícenásobného trestání za stejný skutek by bylo jen dvojí potrestání veřejnoprávní. Případná povinnost k soukromoprávní náhradě škody není trestem ve smyslu této zásady.

[17] NSS proto v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu